

OLGA VAN DER MEER

Happy end

OLGA VAN DER MEER

HAPPY END

Als Joyce na een paar mislukte relaties haar grote liefde Matthijs ontmoet, voelt ze dat hij de ware is en dat ze haar happy end heeft gevonden. Matthijs heeft twee dochters die bij zijn ex-vrouw wonen. Dat vindt Joyce geen probleem. Wat hij er echter niet bij vertelt is, dat de moeder van zijn kinderen een onmogelijk type is. Uit angst zijn dochters te verliezen accepteert Matthijs de grillen van zijn ex-vrouw. De situatie wordt lastig als de kinderen bij hun vader en Joyce gaan wonen. Als Joyce dan ook nog ontdekt zwanger te zijn, lijkt ze haar geloof in een happy end te moeten omzetten in 'happy moments'.

De Story roman is een compleet boek uitgebracht in tijdschriftvorm. Makkelijk leesbaar, goedkoop en handig om mee te nemen. Lezen was nog nooit zo fijn!

Elke vier weken wisselen streek- en familieromans van topauteurs elkaar af in de Story roman-serie. Leef mee met de onthutsende lotgevallen van families waarin meer gebeurt dan de buitenwereld kan vermoeden. Stuk voor stuk herkenbare en toegankelijke verhalen. De romans komen uit het fonds van Uitgeverij Zomer & Keuning, onderdeel van VBK|media en zijn speciaal geselecteerd door Story-redacteuren. De Story roman is te koop bij de boekhandel en tijdschriftverkopers. En bovendien online te bestellen op www.story.nl/roman-serie

WILT U GEEN ENKEL DEEL MISSEN?

Neem dan een abonnement op de Story roman-serie. Kijk voor meer informatie op www.story.nl/roman

Service

Wilt u informatie over de Story roman-serie?

- U kunt uw vraag of opmerking mailen naar story.nl@sanoma.com
 - of schrijf naar Story, Postbus 1760, 2130 JD Hoofddorp

Wilt u abonnee worden?

- Ga voor de snelste service naar www.story.nl/roman
 - of bel 088 – 550 01 25

Klantenservice

(voor vragen over abonnementen, nabestellen reeds verschenen nummers enz.)

- Neem contact op met klantenservice.sanoma.nl
- of bel naar 088-550 01 25, ma t/m vr 9.00 – 18.00 uur

Reeds verschenen nummers kunnen tot 6 maanden na verschijningsdatum worden nabesteld.

Adreswijzigingen (uiterlijk drie weken voor verhuizing)

- Bel 088-550 01 25, ma t/m vr 9.00 – 18.00 uur

Beëindigen van abonnement

Beëindigen van het abonnement kan tegen het einde van de eerste abonnementsstermijn door uiterlijk een maand voor het verschijnen van het eerste nummer van de nieuwe abonnementsstermijn bij Sanoma op te zeggen. Na de eerste abonnementsstermijn kan het abonnement met inachtneming van een opzegtermijn van een maand worden beëindigd.

- Bel 088-550 01 25, ma t/m vr 9.00 – 18.00 uur

Leveringsvoorwaarden

Levering van tijdschriften geschiedt volgens de Leveringsvoorwaarden abonnementen, welkomstgeschenken en artikelen. • U kunt deze vinden op klantenservice.sanoma.nl.

U kunt deze voorwaarden ook schriftelijk opvragen bij Sanoma Media Netherlands B.V., Postbus 1865, 2130 JG Hoofddorp.

© Oorspronkelijke titel: *Happy end*

© 2011 door *Olga van der Meer*

© Coverfoto: *istockfoto.com*

De Story roman is een uitgave van Story, Sanoma Media Netherlands BV en Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht, onderdeel van VBK|media – 2015.

	Acceptgiro/FINBOX	Automatische incasso
2015	€ 38,48	€ 35,88

Voor abonnementen buiten Nederland gelden afwijkende voorwaarden. Kijkt u hiervoor op klantenservice.sanoma.nl. Abonnementen worden (behoudens tijdige opzegging) automatisch verlengd met een periode van één jaar. Het abonnementsgeld dient vooruit te worden betaald per automatische incasso. Wanneer u per acceptgiro betaalt, worden hiervoor administratie-kosten berekend. Bij niet tijdige betaling worden herinneringskosten in rekening gebracht.

Doe mee aan VoordeelSparen. Spaar gratis VoordeelPunten met uw abonnement op Story roman-serie. Ga naar www.voordeelsparen.nl voor het koppelen van uw abonnement zodat u automatisch meespaart en profiteert van de vele voordelen!

Losse verkoop Aldipress B.V., De Meern, tel 030 – 666 06 11

Sanoma Media Netherlands B.V., de uitgever van de Story roman, legt van haar abonnees en klanten in het kader van haar dienstverlening gegevens vast. Deze gegevens worden gebruikt ter uitvoering van de overeenkomst en om abonnees en klanten te informeren over relevante producten en diensten van Sanoma Media Netherlands B.V. De gegevens kunnen ook worden gebruikt door onze groepsmaatschappijen en door zorgvuldig geselecteerde organisaties om abonnees en klanten te informeren over relevante aanbiedingen betreffende producten en diensten. Als u op deze informatie geen prijs stelt, dan kunt u dit schriftelijk doorgeven aan: Sanoma Media Netherlands B.V., Postbus 1865, 2130 JG Hoofddorp onder vermelding van 'privacy' of per e-mail privacy.nl@sanoma.com. • Zonder schriftelijke toestemming van de uitgever is opname van de Story roman in een leesportefeuille niet toegestaan. • © Sanoma Netherlands B.V.

Niets van deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijke verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (Postbus 3060, 2130 KB) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling. Drukfouten voorbehouden. • Story behoudt zich uitdrukkelijk het auteursrecht voor op exclusief voor haar gemaakte ontwerpen. Deze zijn niet bestemd voor handelsdoeleinden. Tegen inbreuk zullen rechtsmaatregelen worden getroffen.

Uitgeverij Sanoma Media Netherlands
Capellalaan 65, Postbus 1865
2130 JG Hoofddorp
Drukkerij: Pijper Media

sanoma

1

Wat moest ze in vredesnaam die avond aantrekken? Met een woest gebaar trok Joyce Koenders enkele kledingstukken uit haar kast, die ze allemaal met een snelle blik afkeurde als outfits voor haar afspraakje. Een etentje en daarna naar de bioscoop, niet bepaald iets waar ze een galajurk voor aan moest trekken, maar ze wilde toch ook niet te informeel gekleed gaan door bijvoorbeeld haar spijkerbroek aan te houden. Lastig. Zuchtend ging ze op de rand van haar bed zitten. Misschien was het restaurant waar Matthijs haar mee naartoe wilde nemen wel heel luxe, maar voor hetzelfde geld nam hij haar mee naar een hamburgertent. Voortaan toch maar eerst wat extra informatie winnen, dacht ze met een grimas. Ze kende Matthijs nog niet goed genoeg om een inschatting te kunnen maken van wat hij van plan was. Normaal gesproken kon het haar eigenlijk weinig schelen of ze wel of niet goed gekleed was voor de gelegenheid. Dit keer lag dat echter anders. Ze wilde een goede indruk maken op Matthijs, die ze pas een paar keer had ontmoet, maar die iets in haar tot beroering had gebracht. Nog steeds starend naar haar kast, maar de diverse kledingstukken niet meer bewust in zich opnemend, droomde Joyce weg. Twee weken geleden was de eerste ontmoeting tussen haar en Matthijs geweest, op het schoolplein van de basisschool bij haar om de hoek. Hij als leraar, zij als toevallige passant tijdens de pauze. Een van de kinderen uit zijn klas bekogelde haar met een sneeuwbal die precies tegen haar hoofd uit elkaar spatte. Terwijl ze even in elkaar kromp van de felle, onverwachte pijn, zag ze toch dat de jongen meteen in zijn nekvel werd gegrepen door zijn leraar, die hem bestrafend toesprak. Ze zag echter ook de zweem van de glimlach op zijn gezicht en de geamuseerde schittering in zijn ogen toen hij zich naar haar omdraaide en beleefd informeerde of het ging. Joyce schoot hardop in de lach. ‘Het was een voltreffer,’

zei ze droog, de resten sneeuw van haar gezicht vegend. ‘Ik weet niet hoe die jongen zijn rekenwerk maakt, maar mikken kan hij in ieder geval als de beste.’

‘Rekenen ook,’ had Matthijs daar lachend op gezegd. ‘Hij is onze beste leerling. Niet alleen in de leervakken, maar ook met gym en handenarbeid.’

‘Gelukkig. Het zou voor mij erger zijn geweest als ik door een kneusje was getroffen,’ grinnikte Joyce. ‘Ik ben blij dat je het zo sportief opvat,’ zei Matthijs terwijl hij haar de hand schudde. ‘Natuurlijk mogen de leerlingen argeloze voorbijgangers niet bekogelen, maar ja... Weersta die verleiding maar eens.’

‘De enkele keer dat er zo’n pak sneeuw ligt, moeten ze er natuurlijk wel van profiteren,’ was Joyce van mening. Na een hartelijke groet waren ze uit elkaar gegaan. Drie dagen later was ze hem weer tegengekomen toen ze, helemaal niet expres, zoals ze zichzelf wijsmaakte, op dezelfde tijd langs het schoolplein was gelopen. Ze hadden een praatje gemaakt waaruit duidelijk bleek dat ze elkaar sympathiek vonden. Bij hun derde ontmoeting, in het winkelcentrum, deze keer wel toevallig, had Matthijs al zijn moed bij elkaar geraapt en haar mee uit gevraagd. En zij had ja gezegd, waardoor ze hier nu zat te piekeren over haar outfit voor die avond. Joyce schrok op toen ze zich realiseerde hoe laat het was. Als ze nu niet heel snel opschoot, moest ze Matthijs straks nog verwelkomen in haar ondergoed, want hij kon ieder moment voor de deur staan om haar op te halen. Snel schoot ze in een geklede, zwarte broek, geschikt voor elke gelegenheid. Daarop trok ze een kobaltblauwe blouse aan, die haar grijze ogen mooi deed uitkomen. Een borstel door haar halflange, bruine haren en een beetje mascara op haar wimpers maakten haar outfit af. Joyce gebruikte maar zelden make-up, hooguit wat mascara en een lippenstift. Omdat ze stiekem hoopte dat er op z’n minst toch wat zoenen zouden worden uitgewisseld tussen hen, liet

ze die lippenstift vanavond maar achterwege. Kon er tenminste ook niets op haar tanden terecht komen, dacht ze nuchter bij zichzelf. Haastig deed ze nog een paar oorbellen in, daarna spoot ze wat eau de toilette achter haar oren. Net op het moment dat ze dat flesje terugzette, ging haar bel. Precies op tijd klaar, dacht ze voldaan. Daar had ze zich nou ruim een uur druk over gemaakt, om vervolgens binnen tien minuten helemaal klaar te staan. Een goede les om de volgende keer niet zo neurotisch te doen. Als er een volgende keer kwam tenminste. Kijkend naar Matthijs' lange gestalte, zijn donkere haren met de grijze slapen, blauwe ogen en de brede neus, hoopte ze dat van harte. Joyce, die nooit zo snel onder de indruk was van een man, was als een blok voor hem gevallen en verlangde ernaar hem beter te leren kennen. De blik in zijn ogen bij hun begroeting vertelde haar dat hij daar net zo over dacht. Er liep een plezierige, verwachtingsvolle rilling over haar rug. Een ondefinieerbaar gevoel in haar binnenste overtuigde haar ervan dat het goed zat tussen hen. Die ene zo goed gemikte sneeuwbal kon weleens het mooiste zijn dat haar ooit was overkomen.

Het restaurant waar Matthijs haar mee naartoe nam was klein, maar smaakvol ingericht. 'Ik ben hier nog nooit geweest, dus ik hoop dat het eten goed is,' zei hij. 'Ik woon nog niet zo lang in deze stad. Eerlijk gezegd heb ik lukraak een adres van het internet geplukt.'

'Ik heb goede dingen over deze zaak gehoord,' stelde Joyce hem gerust. Wat haar betrof was alles goed. Het eten was ondergeschikt aan het feit dat ze hier met Matthijs was. Ze gaf haar jas aan een gediensstige ober en bestelde een witte wijn. 'Je bent dus leraar,' opende ze het gesprek. 'Van groep zeven of groep acht, schat ik in, gezien de leeftijd van de sneeuwballengooier.'

'Groep zeven,' bevestigde Matthijs. 'Eigenlijk ben ik directeur van een basisschool. Of nee, dat zeg ik verkeerd. Ik heb alle benodigde papieren om

directeur te zijn en zou die aanstelling ook krijgen op de vorige school waar ik werkte, maar vanwege mijn verhuizing hierheen ging dat niet door. Dit was de enige functie die ik hier kon krijgen en daar was ik al heel blij mee. Het is moeilijk om binnen het onderwijs aan de slag te komen met alle bezuinigingen.'

'Waarom ben je dan verhuisd?' vroeg Joyce zich terecht af. Matthijs aarzelde even voor hij antwoord gaf. 'Ik wil je niet meteen heel erg afschrikken,' zei hij toen langzaam. 'Vorig jaar ben ik gescheiden, mijn ex en ik hebben twee kinderen. Zij verhuisde na de scheiding naar deze stad omdat het grootste gedeelte van haar familie hier woont. Ik ben toen als een gek aan het solliciteren geslagen omdat ik niet zo ver van mijn kinderen vandaan wilde wonen. De scheiding is al erg genoeg voor ze. Ik vind dat ik er voor ze moet zijn, en dat kan niet als je ruim tweehonderd kilometer verder woont.' Hij haalde diep adem en keek haar toen aan. 'Hopelijk ben je nu niet ineens op me afgekapt omdat ik niet de vrije man ben die je wellicht verwachtte. Mijn kinderen zullen altijd voorgaan.'

'Dat lijkt me logisch,' zei Joyce kalm. 'Kinderen vragen er niet om geboren te worden, als ouders moet je hun belang altijd vooropstellen.'

'Dus je schrikt hier niet van?' wilde hij weten. Joyce trok met haar schouders. 'Het is natuurlijk even slikken,' gaf ze eerlijk toe. 'Maar het maakt jou als mens niets minder waard in mijn ogen. Integendeel juist, het siert je dat je je eigen carrière hebt opgegeven voor hun welzijn. Niet veel mannen doen je dat na, zelfs niet in deze tijd waarin iedereen zijn mond altijd vol heeft over gelijkwaardigheid tussen partners. Het is in de meeste gevallen toch altijd de moeder die de verzorging en opvoeding van de kinderen op zich neemt, terwijl papa op de achtergrond een handje meehelpt en zich daar nog voor op de borst slaat ook.' Matthijs schoot in de lach. 'Dat klinkt niet alsof je een hoge pet op hebt van ons mannen.'

‘Ik heb ogen in mijn hoofd,’ reageerde ze nuchter. ‘Dit zie ik nogal eens om me heen gebeuren. Overspannen moeders en vaders die zich daarover beklagen, zonder te beseffen dat ze er zelf een grote rol in hebben gespeeld. Een beetje meer inzet van hun kant kan veel ellende voorkomen.’

‘Ik hoor het al. Als het iets wordt tussen ons, kom ik danig onder de plak te zitten,’ grinnikte hij. ‘In ieder geval ben ik geen slaafs, huishoudelijk type,’ waarschuwde Joyce hem bij voorbaat. ‘Ik stel wel eisen, ja. Maar een vader die zijn eigen carrière ondergeschikt stelt aan zijn kinderen, kan in mijn ogen niet veel kwaad doen.’

‘Gelukkig maar.’ Hij glimlachte warm. ‘Ik zou het vreselijk gevonden hebben als onze relatie al was afgekapt nog voordat die goed en wel begonnen is, alleen maar omdat ik vader ben.’

‘Op een bepaalde leeftijd kom je geen mannen meer tegen zonder verleden, daar moet je realistisch in zijn.’

‘Volgens mij heb jij die leeftijd anders nog niet bereikt. Mag ik vragen hoe oud je bent?’

‘Achtentwintig.’

‘Zeven jaar jonger dan ik.’

‘Mag ik heel eerlijk zeggen dat ik je ouder had ingeschat?’ zei Joyce. ‘Dan zijn je kinderen dus ook nog klein.’ Het was geen vraag, maar een constatering, en toch schudde Matthijs zijn hoofd. ‘Dat valt wel mee. Eline is dertien en Kalinka zes. Betty en ik waren er vroeg bij wat het ouderschap betreft. Niet echt een bewuste keus, overigens, maar we hebben geprobeerd er het beste van te maken. Helaas is dat niet gelukt, zoals je inmiddels weet.’

‘Jullie hebben het dan toch nog lang uitgehouden samen. Het leeftijdsverschil tussen je beide dochters is wel opvallend,’ merkte Joyce op. Omdat de ober op dat moment hun voorgerechten kwam brengen, gaf Matthijs daar niet direct antwoord op. Pas toen de ober zich weer verwijderd had van hun tafel, ging hij op haar opmerking in. ‘Kalinka is het gevolg van een lijmpoging in een periode dat het heel slecht ging tussen Betty en mij. Stom

natuurlijk, want een slecht huwelijk kan niet gered worden door een baby. Zij is overigens wel de reden dat het nog zo lang geduurd heeft voor we echt de knoop hebben doorgehakt en besloten te scheiden. Je laat een vrouw niet zomaar zitten als ze net je kind gekregen heeft. Smaakt het trouwens?’ veranderde hij van onderwerp. Joyce knikte. ‘Het is zeker niet slecht, maar een tikje minder citroen en wat meer kruiden zouden het nog beter gemaakt hebben.’

‘Sprak de vakvrouw,’ merkte hij licht ironisch op. ‘Je hebt me net verteld dat je absoluut geen huishoudelijk type bent.’

‘Maar ik kan wel fantastisch koken,’ zei Joyce zonder valse bescheidenheid. ‘Mijn maaltijden en gebak zijn beroemd binnen mijn familiekring.’

‘Werkelijk? Dat wil ik dan weleens uitproberen,’ nodigde Matthijs zichzelf uit. ‘Is goed. Binnenkort zal ik jou een maaltijd voorzetten waar je van gaat watertanden,’ nam ze die uitdaging aan. ‘Pas maar op, de liefde van de man gaat nog steeds door de maag,’ waarschuwde Matthijs haar met pretlichtjes in zijn ogen. ‘Zeker door de maag van een zielige, alleenstaande, gescheiden man die amper een ketel water kan koken.’

‘Misschien is dat wel juist mijn bedoeling,’ antwoordde Joyce uitdagend. Deze man beviel haar steeds beter. Zijn eerlijkheid en zijn oprechte liefde voor zijn dochters lieten haar niet onberoerd. Hij was in ieder geval een heel ander type dan haar vorige vriend, die zichzelf het middelpunt van de aarde vond en haar aan alle kanten bedrogen had. Een gescheiden man met twee kinderen was niet direct het eerste waar ze zelf voor zou kiezen op haar achtentwintigste, maar ze had liever een vader die eerlijk in het leven stond dan een man zonder kinderen die liegen tot een kunst verheven had. Ze vond Matthijs er in ieder geval niet minder aantrekkelijk door. Integendeel juist. Geen haar op haar hoofd dacht eraan hun omgang voor gezien te houden vanwege zijn verleden, ook al zou zij, als het echt wat werd tussen hen, ook veel met zijn

dochteren te maken krijgen. Op dat moment zag Joyce daar geen enkel probleem in. Ooit wilde ze kinderen van haarzelf en als ze voor die tijd al wat kon oefenen op een paar stiefkinderen, was dat mooi meegenomen, dacht ze optimistisch. Matthijs beantwoordde haar opmerking met een lach en een knipoog. ‘Is koken je beroep?’ vroeg hij toen. ‘Gek, ik weet nog helemaal niets van je. Behalve dan dat ik je heel erg leuk vind,’ voegde hij daar snel aan toe. Joyce bloosde bij deze rechtstreekse opmerking. Het was wel duidelijk dat het goede gevoel niet alleen van haar kant kwam. De aantrekkingskracht was wederzijds. ‘Ik ben illustratrice en striptekenares,’ vertelde ze. ‘Op freelancebasis maak ik illustraties in diverse tijdschriften en daarnaast heb ik al een paar stripboeken uitgegeven. Leuk werk met enorm veel vrijheid, al zit ik natuurlijk wel steeds aan een deadline vast. Mijn werktijden kan ik echter zelf bepalen, mits mijn opdrachten op tijd af komen.’ ‘Wat leuk. Werk je vanuit huis?’ Ze knikte. ‘Ja, geen last van files,’ zei ze laconiek. ‘Soms moet ik naar een redactie toe voor overleg, maar het meeste gaat tegenwoordig natuurlijk via de mail. De computer is onmisbaar in mijn werk.’ ‘Bij wie niet? Wij kunnen op school ook niet meer zonder,’ zei Matthijs. Het hoofdgerecht werd gebracht en ze aten zwijgend, met slechts af en toe een losse opmerking. Daarna barstte het gesprek weer los. Ze wilden alles van elkaar weten en er viel geen enkele keer een ongemakkelijke stilte tussen hen. Op een gegeven moment keek Matthijs spijtig op zijn horloge. ‘Als we de film nog willen zien, moeten we opschieten. Misschien was de bioscoop toch niet zo’n goed idee. Tijdens een film kun je moeilijk praten en we zitten juist zo lekker te bomen.’ ‘Dan slaan we die film toch over?’ waagde Joyce voor te stellen. ‘Je wilde van mijn kookkunsten genieten, zei je. Ik heb toevallig een verse chocoladetaart staan die heerlijk smaakt bij een kop sterke koffie.’

‘Tegen dat voorstel kan ik onmogelijk nee zeggen,’ zei Matthijs met zijn ogen in de hare. De spanning tussen hen was op dat moment knetterend voelbaar. Galant hielp hij haar in haar jas voor ze het restaurant verlieten. Met de armen om elkaar heen geslagen liepen ze naar zijn auto en zwijgend reden ze door de donkere stad naar haar flat. Zonder dat het uitgesproken werd, voelden ze allebei dat het op veel meer uit zou draaien dan koffie met taart alleen. Er was een chemie tussen hen die ze onmogelijk konden negeren. Ze waren nog maar amper binnen of Matthijs’ armen sloten zich om haar lichaam heen en in het halletje volgde de eerste zoen. Joyce klampte zich aan hem vast. Dit voelde zo ongelooflijk goed dat het wat haar betrof eeuwig mocht duren. Nog nooit eerder was ze zo halsoverkop voor een man bezweken als nu. ‘Wat gebeurt er tussen ons?’ vroeg Matthijs zich hees af. ‘Dit heb ik nog nooit meegemaakt.’

‘Sst, niet praten.’ Joyce legde een vinger op zijn mond, daarna sloot ze zijn lippen af met de hare. Het was niet haar gewoonte om op een eerste afspraakje met een man naar bed te gaan, maar deze keer leek het heel normaal. Hun gevoelens waren niet meer te stuiten en de storm in haar lichaam kon slechts op één manier tot bedaren worden gebracht. Zonder iets te zeggen, wees ze hem de weg naar haar slaapkamer. Na afloop bleven ze lange tijd in elkaars armen liggen, allebei beduusd van wat hun zo plotseling overkomen was. ‘Dit doe ik normaal nooit,’ zei Joyce ineens kleintjes. ‘Ik bedoel...’

‘Dat had ik ook niet verwacht.’ Teder streefde Matthijs haar blote rug. ‘Hoewel ik dolblij ben dat je het deze keer wel gedaan hebt,’ voegde hij er lachend aan toe. ‘Dus je denkt niet ineens heel min over me?’ Hij legde zijn hand onder haar kin en tilde haar gezicht iets op, zodat ze hem aan moest kijken. ‘Wat ik van jou denk, kan ik niet onder woorden brengen,’ zei hij ernstig. ‘Dan zou ik dichter moeten zijn, of een heel goede

liedjesschrijver. Sommige mensen kunnen dat heel mooi onder woorden brengen. Ik niet, maar dat doet niets af aan mijn gevoelens voor jou.'

'Oké, je vindt me dus wel aardig,' plaagde Joyce. Ze kietelde hem in zijn buik en sprong uit bed. Geen moment voelde ze zich ongemakkelijk bij hem, ook niet nu ze in haar blootje voor hem stond. Haar lichaam was niet volmaakt, dat wist ze, en toch voelde ze zich niet onzeker. Zijn blikken waren zo bewonderend dat haar zelfvertrouwen daar alleen maar een *boost* van kon krijgen. 'Nou,' twijfelde Matthijs. In zijn ogen verschenen alweer de pretlichtjes die ze die avond vaker had gezien. Pretlichtjes waar ze nu al van hield. 'Je hebt me natuurlijk wel onder valse voorwendsels hierheen gelokt. Er was me verse chocoladetaart beloofd.'

'Ik heb kapsones genoeg om te denken dat wat je nu gekregen hebt, veel lekkerder was,' grinnikte Joyce. 'Maar belofte maakt schuld. Als jij koffie maakt, snijd ik de taart aan.' In de keuken zag ze dat de avond al ten einde was en de nacht was begonnen. Ze was echter totaal niet moe. Ze leek wel volgeladen met energie, als een batterij die urenlang in de oplader had gezeten. Haar hoofd voelde heerlijk licht aan en ze had het gevoel of ze bergen kon verzetten. Van slapen zou waarschijnlijk weinig meer komen die nacht. Ze keek naar Matthijs, die haar keukenkastjes afzocht naar koffiepads en bekers. Dat hoopte ze tenminste, dacht ze ondeugend bij zichzelf. Ze had nog lang geen genoeg van hem. Pure verliefdheid overviel haar. Het ging zelfs dieper dan dat. Hoewel ze elkaar nog maar net kenden, was er binnen in haar dat ondefinieerbare, maar zekere gevoel dat Matthijs dé man voor haar was. Waarschijnlijk was het nog veel te vroeg om al over liefde te praten, maar een ander woord kon ze er niet voor bedenken. Waar dat gevoel vandaan kwam, wist ze niet, en daar wilde ze ook niet over nadenken. Ze wilde alleen maar genieten van alles wat er zo onverwachts op haar pad verscheen. De maand januari

was nog niet eens om, dus het jaar was goed begonnen voor haar. Een nieuw jaar en nu al een happy end, dacht Joyce tevreden bij zichzelf.

2

De weken daarna zweefde Joyce door het leven heen. Ze liep op wolken en genoot intens van het feit dat de liefde zo onverwachts haar leven binnen was gewandeld. Vanaf haar zestiende had ze meerdere min of meer serieuze relaties gehad, maar ze was ervan overtuigd dat Matthijs haar eindstation was. Van iedere man in haar leven had ze wel iets geleerd en nu was dat leerproces tot een einde gekomen. Hij was het, daar twijfelde ze niet aan. Dit voelde zo goed, zo vanzelfsprekend en zo vertrouwd. Ze waren voor elkaar gemaakt. Al hun eerdere ervaringen hadden hiertoe geleid, dit was voorbestemd. Dat Matthijs' ervaringen met zich meebrachten dat hij dagelijks geconfronteerd werd met zijn verleden in de vorm van zijn kinderen, deerde haar niet. Natuurlijk had ze liever gezien dat haar toekomstige man net zo vrij in het leven stond als zij, zodat ze alles voor het eerst samen beleefden, daar was ze heel realistisch in. Nu de zaken echter zo lagen als ze nu eenmaal waren, maakte dat voor haar geen verschil. Als ze ooit zouden trouwen, was het in ieder geval Matthijs' eerste keer met haar, en als ze een baby mochten krijgen in de toekomst, was dat zijn eerste kind met haar samen. Joyce stond nuchter en pragmatisch in het leven en maakte niet snel problemen waar ze niet waren. Haar relativeringsvermogen was goed ontwikkeld, gevoed door twee ouders die ook niet snel van slag raakten. Ze hadden hun beide dochters altijd voorgehouden dat moeilijkheden er waren om overwonnen te worden en dat je zelf invloed had op hoe je ermee omging. 'Van een mug een olifant maken kan iedereen, het is juist de kunst om het andersom te doen,' was een geliefde uitspraak van Nico Koenders. Joyce vroeg zich af hoe haar ouders zouden reageren als ze hoorden dat ze er niet alleen een toekomstige schoonzoon bij kregen, maar ook direct twee kleinkinderen. Hen kennende zouden ze het voor kennisgeving aannemen en er geen overbodige

woorden aan vuilmaken. Enfin, dat merkte ze snel genoeg, want ze was nu op weg naar hen toe om hen deelgenoot te maken van alles wat haar de laatste weken zo bezig had gehouden. Matthijs had haar zo in beslag genomen dat ze haar familie had verwaarloosd, iets waar haar ouders nooit iets van zouden zeggen, maar dat haar zus Jessie haar wel had verweten in een telefoongesprek gisteravond. 'Morgen ga ik brunchen bij ma en pa, jij zorgt ook maar dat je er bent,' had ze lachend gedreigd. 'We willen nu weleens precies weten welke man jou zo in zijn ban houdt dat wij er met z'n allen bij inschieten.' Zoals altijd werd Joyce warm onthaald bij haar familie. De vier jaar oudere Jessie was al aanwezig. Ze was bezig met het dekken van de grote eettafel, maar staakte die bezigheden onmiddellijk bij de binnenkomst van Joyce. 'Hè, hè, daar is ons verloren schaap eindelijk,' riep ze uit. 'Stel je niet zo aan,' wees Els Koenders haar oudste dochter lachend terecht. 'Je doet net of Joyce maanden niets van zich heeft laten horen.' 'Dat scheelt weinig,' bromde Jessie. 'Zo af en toe een kort telefoontje daargelaten. Vertel op, Joyce. Hoe heet hij? En waarom heb je hem niet meegenomen? Wat heeft hij voor duistere kanten dat hij zich niet bij je familie durft te laten zien?' 'Houd op, gek,' weerde Joyce die vragen grinnikend af. 'Jij verzint weer hele detectives. Matthijs wil jullie graag leren kennen, maar voor vandaag heeft hij al andere afspraken gemaakt die hij niet ineens kon afzeggen.' 'Hij heet dus Matthijs. Zie je wel, ik wist dat er een man in het spel was!' riep Jessie triomfantelijk uit. 'Dat was ook niet zo moeilijk, aangezien ik je door de telefoon al had verteld dat ik iemand had leren kennen,' merkte Joyce op droge toon op. Ze hielp haar moeder de laatste schalen op tafel te zetten en nam plaats. Het eten zag er uitnodigend uit, maar ze kreeg voorlopig de kans niet om een hap te nemen, want Jessie dramde vrolijk door. 'We willen natuurlijk wel alles weten, Joyce. Hoe serieus is het tussen jullie?'

‘Heel serieus,’ antwoordde Joyce daarop. ‘We kennen elkaar nog niet zo lang, maar dat weten we al. Matthijs wordt lid van de familie, reken daar maar op.’

‘Ik hoop hem snel te ontmoeten,’ zei Els. Ze knikte haar dochter hartelijk toe. Ze hoefde zich niet af te vragen of Joyce gelukkig was, want dat was haar wel aan te zien. Ze had nog nooit eerder zo gestraald. ‘Komende week,’ beloofde Joyce. ‘Maar er is nog iets wat jullie moeten weten van hem.’

‘Is hij crimineel? Heeft hij een bochel? Of is hij soms dertig jaar ouder dan jij?’ riep Jessy alweer. ‘Houd jij je mond nu eens,’ zei Nico bestraffend. ‘Vertel het maar, Joyce.’

‘Matthijs is gescheiden en heeft twee kinderen. Twee dochters van dertien en zes jaar oud. Ze wonen bij hun moeder, maar hij ziet ze natuurlijk wel regelmatig,’ vertelde Joyce. ‘Dit weekend zijn ze bij hem, vandaar dat hij niet mee kon komen.’ Nico knikte. ‘Dan neem je een hele verantwoordelijkheid op je schouders als het echt serieus is tussen jullie,’ zei hij bedachtzaam. ‘Accepteren die kinderen jou als hun vaders nieuwe vriendin?’

‘Ik heb ze nog niet ontmoet,’ bekende Joyce. ‘Straks ga ik naar hem toe om kennis met ze te maken.’

‘Spannend,’ meende Els. ‘Het is wel te hopen dat het een beetje klikt tussen jullie, want ook al wonen ze bij hun moeder, je zult toch een grote rol in hun leven gaan spelen. Is het contact met Matthijs’ ex-vrouw een beetje goed?’

‘Redelijk. Ze houdt zich niet altijd aan de gemaakte afspraken en ze weet alles altijd goed naar haar eigen hand te zetten, maar ze hebben geen hoogoplopende ruzies samen. Niet meer, tenminste. Ter wille van de kinderen houdt Matthijs zich altijd in.’

‘Heel verstandig,’ zei Nico. ‘Het is voor kinderen al moeilijk genoeg om tussen de partijen in te zitten, laat staan als die ook nog eens strijd voeren met elkaar. Het zal niet altijd makkelijk zijn, Joyce,’ vond hij het nodig zijn dochter te

waarschuwen. ‘Dat weet ik, maar Matthijs is het waard,’ zei Joyce simpel. ‘Dan breidt de familie zich wel in één klap een stuk uit,’ ontdekte Els vrolijk. ‘Volgende maand zijn we vijfendertig jaar getrouwd en willen we jullie mee uit eten nemen. Matthijs en zijn kinderen zijn daar uiteraard ook bij welkom, gezellig.’ Ze keerde zich naar Jessy. ‘Dat geldt natuurlijk voor jou ook, dat je een partner mee mag nemen.’

‘Wees maar blij dat ik niet ook een man aan de haak heb geslagen met een sleep kinderen,’ grinnikte die. ‘Dan kost dat etentje jullie ineens een klein kapitaal. Misschien neem ik Ruben mee, ik zie wel.’

‘Is dat je nieuwste vlam?’ plaagde Joyce haar zus nu op haar beurt. ‘Hoelang blijft deze in zicht? Twee weken, drie?’

‘Totdat hij me verveelt,’ antwoordde Jessy fier. ‘Je moet nooit te lang aan één man blijven plakken, dan wordt het saai.’

‘Ik ben anders wel van plan om het heel wat jaren met Matthijs uit te houden.’

‘Jij liever dan ik,’ zei Jessy vanuit de grond van haar hart. Zij had nog nooit een relatie gehad die langer duurde dan een jaar en dat beviel haar prima zo. Zodra de eerste barstjes verschenen, maakte ze er een eind aan, om vervolgens weer met een ander op de proppen te komen. De familie Koenders had zodoende al heel wat verschillende mannen over de vloer gehad. Jessy wilde zich nu eenmaal niet vastleggen, niet in een relatie en niet in een baan. Ze had hetzelfde tekentalent als Joyce, alleen had zij zich toegelegd op het maken van grote schilderijen en wandschilderingen, waar ze al aardig naam mee begon te maken. Ze maakte alleen wat ze zelf mooi vond, zonder aan commerciële belangen te denken. Soms kwam er in één keer een grote som geld binnen na een opdracht, andere keren zat ze zonder inkomsten en nodigde ze zichzelf wat vaker uit bij haar ouders om mee te komen eten. Ze woonde en werkte in een oude school, waar veel kunstenaars in bivakkeerden, en had het daar

prima naar haar zin. Joyce had daar twee jaar geleden ook woonruimte en een atelier kunnen huren, maar zij prefereerde haar flatje aan de buitenkant van de stad, waar niet te pas en te onpas allerlei vage figuren binnen kwamen lopen. Haar tekentafel, computer en werkkasten stonden in een klein kamertje, zodat ze niet constant naar haar werk keek als ze iets anders aan het doen was. Maar zij was dan ook de normaalste van de twee, zoals ze zelf altijd zei. Jessy noemde haar overigens de burgerlijke. Ondanks deze verschillen konden de zussen wonderlijk goed met elkaar overweg. Ze zagen elkaar vaak, belden daarnaast veel en bespraken alles samen. Omdat het hevig begon te regenen, bracht Joyce Jessy die middag thuis voordat ze naar Matthijs ging. ‘Zie je tegen de kennismaking met zijn kinderen op?’ informeerde Jessy in de beschutting van Joyce’ kleine autootje. ‘Best wel,’ bekende Joyce. ‘Voor kinderen moet het toch heel vreemd zijn als de ouders een nieuwe partner krijgen. Je hoort natuurlijk vaak verhalen dat ze zich gaan afzetten en zo. Ik kan alleen maar hopen dat Eline en Kalinka anders zijn. Volgens Matthijs zijn het makkelijke, flexibele meiden, maar hij is bevooroordeeld.’

‘Je eigen houding kan ook doorslaggevend zijn, vergeet dat niet. Je bent de vriendin van hun vader, dus in principe heb je niets met die kinderen te maken. Als je ze gaat betuttelen of dingen verbieden, zullen ze ongetwijfeld steigeren. Aan de andere kant moet je ook niet te afstandelijk doen, want dan zullen ze je niet accepteren als iemand die erbij hoort,’ adviseerde Jessy. ‘Dat maakt het er een stuk simpeler op,’ zei Joyce spottend. ‘Ik denk dat ik maar gewoon mezelf blijf, dat lijkt me het beste. Zo heb ik Matthijs tenminste ook om mijn vingers gewonden.’

‘Je bent wel echt dol op hem, hè?’ Van opzij keek Jessy haar zus aan. ‘Ik houd van hem,’ antwoordde Joyce simpel. ‘We kennen elkaar nog niet lang, en toch weten we allebei heel zeker dat dit het is. Vraag me niet waar het vandaan komt, maar het is

er. Het is alsof we op elkaar gewacht hebben.’

‘In de tijd dat hij op jou wachtte, heeft Matthijs anders niet stilgezeten,’ merkte Jessy droog op. ‘Ik kan me toch niet voorstellen dat je stond te juichen bij zijn mededeling dat hij ook nog een ex en twee kinderen heeft. Ik moet er tenminste niet aan denken.’

‘Jij wilt je sowieso niet vastleggen. Voor mijn gevoelens voor Matthijs maakt het niet uit, al had hij acht kinderen gehad. Juist ook door zijn verleden is Matthijs zoals hij nu is en zo houd ik van hem.’ ‘Zo kun je overal wel een positieve draai aan geven,’ meende Jessy. ‘Enfin, ik hoop voor jou dat het niet twee monsters blijken te zijn die er uiteindelijk voor zorgen dat jullie relatie naar de knoppen gaat.’ Ze hadden inmiddels het oude, verbouwde schoolgebouw waar ze woonde bereikt en Jessy sprong uit de auto. Ze trok haar jas stevig om zich heen tegen de felle, striemende regen. ‘Bedankt,’ riep Joyce door het open raampje. ‘Daar had ik zelf nog niet aan gedacht, je stelt me echt gerust.’ Jessy lachte en zwaaide. ‘Succes straks. En denk eraan dat je niet hun moeder bent,’ zei ze nog snel voordat ze naar binnen rende. Joyce keerde haar wagen en sloeg de weg naar Matthijs’ flat in. Ze was zenuwachtiger dan ze wilde toegeven. Ondanks haar optimistische aard zag ze toch enorm tegen deze zo belangrijke kennismaking op. Er hing heel veel van af, dat besepte ze wel. Matthijs was op-en-top vader. In het allerergste geval, als de kinderen haar totaal niet zouden accepteren, zou zij de strijd verliezen. Hoewel Matthijs dat nooit in ronde woorden had gezegd, realiseerde Joyce zich dat heel goed. Zijn kinderen kwamen bij hem op de eerste plaats. Zo hoorde het ook, Joyce kon zich daar volledig in verplaatsen, maar toch voelde het nu aan als iets heel oneerlijks. Ze kon zich het leven zonder Matthijs niet meer voorstellen, dus als er een kink in de kabel van hun gezamenlijke toekomst zou komen vanwege twee dwarsliggende kinderen, zou dat een enorme klap voor haar zijn. Maar ze moest niet zo op de zaken

vooruitlopen, bekapittelde ze zichzelf in gedachten. Ze kon nog net op tijd afremmen voor een plotseling links afslaande fietser en dwong zichzelf haar aandacht bij het verkeer te houden. Zonder verdere incidenten arriveerde ze even later in de straat waar Matthijs woonde. Hij huurde een vierkamerflat met een piepklein balkon. Ooit wilde hij weer een echt huis kopen, had hij haar verteld, maar dan moest hij eerst zijn vaste aanstelling hebben. Tot die tijd was het behelpen in deze flat, waar ook twee kamers voor Eline en Kalinka waren ingericht, hoewel ze maar eens in de veertien dagen een weekend kwamen logeren. Als Betty tenminste geen andere plannen had. Het gebeurde ook nogal eens dat een gepland weekend met de kinderen niet doorging omdat Betty met ze wegging. Soms nam ze niet eens de moeite om Matthijs af te bellen, zodat hij dan tevergeefs op vrijdagavond voor haar deur stond om de kinderen te halen. Gesprekken en zelfs ruzies over dat onderwerp leken geen vat op haar te hebben en omdat Matthijs de zaken voor de kinderen niet op de spits wilde drijven, had hij zich erbij neergelegd dat Betty niet altijd even betrouwbaar was in haar afspraken. Zijn weekenden afdwingen via de rechter wilde hij niet, omdat de situatie daar alleen maar erger en niet beter van kon worden. Als hij Betty helemaal tegen zich kreeg, was de kans niet denkbeeldig dat ze Eline en Kalinka bij hem weg ging houden, en dat wilde hij ten koste van alles voorkomen. Joyce bleef nog even in haar auto zitten voor ze genoeg moed had verzameld om het flatgebouw binnen te gaan en aan te bellen. ‘Yo, wie is daar?’ klonk een onbekende meisjesstem door de intercom. ‘Eh, Joyce,’ zei Joyce aarzelend. Ze slikte moeizaam. Voor hetzelfde geld deed dat kind niet eens open en liet ze haar hier beneden in de hal staan. Dat zou geen al te best begin zijn. ‘O, papa’s vriendin,’ klonk het echter. Meteen daarop hoorde Joyce de zoemer ten teken dat ze de deur naar de liften en het trappenhuis open kon duwen. Opgelucht beklom ze de trappen naar de tweede verdieping. Matthijs had

zijn kinderen in ieder geval ingelicht over haar rol in zijn leven en het meisje, waarschijnlijk Eline, had niet geklonken alsof ze het erg vond. Het was ook Eline die boven de huisdeur voor haar opende. Hoewel Joyce haar nog nooit gezien had, kon dit niet anders dan een dochter van Matthijs zijn. Ze had dezelfde donkerblonde haren als hij, plus zijn grijze ogen en brede neus. Vader en dochter leken sprekend op elkaar. ‘Jij moet Eline zijn,’ zei Joyce dan ook terwijl ze haar hand uitstak. Ze kreeg een slap handje terug. Met haar andere hand pakte Eline de zoemende telefoon uit haar broekzak en klemde die tegen haar oor aan. ‘Dat ding zit tegen haar oor vastgeplakt, volgens mij,’ zei Matthijs. Hij kwam het halletje binnen en wierp een geërgerde blik op Eline. ‘Kom binnen.’ Hij nam Joyce’ jas aan en liefkoosde even snel haar hals. Vanwege de priemende blik van Eline liet Joyce hun gebruikelijke begroetingszoen achterwege. Ze voelde zich niet echt op haar gemak onder de ogen van deze puber, die zelf totaal geen tekenen van onzekerheid vertoonde. Terwijl ze praatte met de persoon aan de andere kant van de lijn, nam ze Joyce taxerend op. ‘Ja. Nee. Hm, gewoontjes,’ zei ze. Joyce kreeg het onbehaaglijke gevoel dat er over haar gesproken werd. Ze had dus geen verpletterende eerste indruk gemaakt, constateerde ze wrang. Bij het betreden van de huiskamer kwam er een tenger, elfachtig meisje naar haar toe. Ze had witblond haar, lichtblauwe ogen en een stralende lach. Enigszins verlegen gaf ze Joyce een hand, waarna ze snel tegen haar vader aankroop. ‘Dit is ons hekkensluitertje Kalinka,’ zei Matthijs. Hij woelde even teder door haar lichte haren. ‘Ga zitten, Joyce. Wil je iets drinken?’ Joyce schudde haar hoofd. Gespannen nam ze naast Matthijs plaats op de bank. Eline had het gesprek met haar vriendin beëindigd en begon nu druk te sms’en. ‘Nou, daar zitten we dan,’ zei Matthijs geforceerd. ‘Het is natuurlijk nog even vreemd, maar het zal best wennen. Joyce is mijn vriendin, zoals jullie weten, dus jullie zullen haar voortaan vaak zien.’

‘Wees maar niet bang, ik ben niet van plan om de plaats van jullie moeder in te nemen,’ zei Joyce, gedachtig het advies van Jessy. Eline keek op van haar telefoon. Haar lichtgrijze ogen boorden zich in die van Joyce. ‘Nee, waarom zou je?’ vroeg ze koel. ‘We hebben een moeder, hoor. Onze ouders zijn gescheiden, ze is niet dood.’

‘Zo bedoelde ik het niet,’ stamelde Joyce. Het schaamrood vloog naar haar wangen. ‘Ik eh, ik wil alleen maar zeggen...’ Ze stokte en keek hulpzoekend naar Matthijs, die echter niets zei. Ze zuchtte diep. ‘Oké, dat was geen beste beurt van me,’ gaf ze toen ruitertlijk toe. ‘Dit is voor mij ook nieuw, ik ben hier niet zo goed in.’

‘Nee, dat blijkt.’ Eline begon te grinniken, wat haar enigszins stuurse gezicht ineens een levendige uitdrukking gaf. De sfeer werd meteen iets meer ontspannen. Joyce voelde de bemoedigende druk van Matthijs’ hand in haar rug, alsof hij wilde zeggen dat ze dit goed had aangepakt. Zelf twijfelde ze daar echter aan. Haar opmerking was niet echt handig geweest. Er ontspan zich nu een algemeen gesprek en Joyce steeg in aanzien bij Eline vanwege haar werk, dat de tiener zeer interessant vond. Ze bleek zelfs een stripboek van Joyce’ hand te hebben en dat brak het ijs definitief. In een halfuur tijd sloeg de stemming van aftastend en gespannen om naar iets wat zelfs op gezelligheid leek. ‘Als ik de volgende keer mijn boek meeneem, wil je het dan signeren?’ vroeg Eline. ‘Natuurlijk. Volgende maand komt er trouwens een nieuw deel uit, je krijgt een presentexemplaar van me,’ beloofde Joyce. ‘Ik ook?’ bedelde Kalinka. ‘Jij ook.’

‘Je kunt niet eens lezen, ukkie,’ zei Eline minachtend. ‘Bijna wel,’ verdedigde Kalinka zichzelf. Ze gleed van haar vaders schoot af en leunde tegen Joyce’ knieën aan. ‘Kom jij hier ook wonen?’ vroeg ze onbevangen. ‘Eh, nou... Ik...’ Joyce stotterde van agitatie. Ze was niet aan kinderen gewend en dus ook niet voorbereid op dit soort rechtstreekse vragen. Matthijs schoot in de lach.

‘Dat zou heel goed kunnen, ja,’ antwoordde hij in haar plaats. ‘Hoe zouden jullie dat vinden?’

‘Leuk,’ zei Kalinka meteen. Eline haalde haar schouders op. ‘Best, hoor,’ was haar onverschillige reactie. ‘Je hoort het, Joyce.’ Hij keerde zich naar haar toe. ‘Wat ons betreft ben je welkom in dit huis. Een paleis kan ik je helaas niet bieden, maar ik hoop dat deze flat goed genoeg voor je is.’

‘Zolang jij er woont, is dit volmaakt,’ zei Joyce met stralende ogen. Ongezien voor Eline en Kalinka legde ze haar hand in de zijne. Het liefst zou ze hem nu om zijn hals gevlogen zijn, maar dat leek haar niet zo verstandig in het bijzijn van de kinderen. Hoewel ze het eerste pleit had gewonnen, besepte ze dat ze wel voorzichtig moest zijn in de omgang met hen. Het was vooral haar werk en niet haar persoontje dat deze overwinning had behaald, besepte ze. Maar dat gaf niet, het ging om het resultaat en dat was alleszins bevredigend na één middag. Ze had dus voor niets zo zitten piekeren, dat bleek wel weer. Ook na de kennismaking met Matthijs’ kinderen was er nog geen vuiltje aan haar helderblauwe lucht.

Happy end

OLGA VAN DER MEER

Joyce Koenders is 28 jaar als ze na een paar mislukte relaties haar grote liefde Matthijs ontmoet, in wie ze haar 'happy end' denkt te vinden. Matthijs heeft twee dochters die bij zijn ex-vrouw wonen, een ex die zich niet houdt aan afspraken, waardoor Joyce regelmatig geconfronteerd wordt met twee kinderen die onverwacht op de stoep staan. Uit angst zijn dochters te verliezen accepteert Matthijs kritiekloos de grillen van zijn ex-vrouw. De situatie wordt lastig als de kinderen door een nieuwe liefde van hun moeder bij hun vader en Joyce moeten wonen in hun te kleine flat. Door alle drukte komt Joyce nauwelijks meer aan haar werk als illustratrice toe. Als ze dan ook nog ontdekt zwanger te zijn, moet ze haar geloof in een happy end omzetten in het positief aanvaarden van 'happy moments'.

ISBN 9789401908832 NUR 344

9 789401 908832

Olga van der Meer (1963) is sinds 1993 fulltime auteur. Naast romanauteur is zij freelance journalist voor verschillende tijdschriften.

Z&K